

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, declarat de avocata Natalia Pruteanu, în numele inculpatului

*Daihmann Petru XXXXXXXX, născut la
xx xxxxxxxx xxxx în r-nul XXXXXXXX, s. XXXXX
XXXXXXXX, locuitor al mun. XXXXXXXX, or. XXXXX, str.
XXXXXXXXXX xxx, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 04.05.2016 – 22.12.2016,
instanța de apel: 23.01.2017 – 06.04.2017,
instanța de recurs: 16.06.2017 – 06.09.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 decembrie 2016, Daihmann Petru a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, adică 10.000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

2. Instanța de fond a constatat că la începutul lunii septembrie 2015, aflându-se în mun. Chișinău, inculpatul Daihmann P., urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după un plan bine chibzuit, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul angajării la muncă în domeniul construcțiilor pe teritoriul statului Israel și perfectării vizelor de intrare-ședere pe teritoriul acestui stat, a primit de la Lotcă A., în apropierea CC „UNIC”, bd. Ștefan cel Mare 8, mun. Chișinău, bani în sumă totală de 300 euro, la acel moment rata de schimb al BNM

fiind de 6629 lei, însă nu și-a onorat obligațiunile însușind acești bani, cauzând părții vătămate o daună considerabilă.

Tot el, la începutul lunii decembrie 2015, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul angajării la muncă în domeniul construcțiilor pe teritoriul statului Israel și perfectării vizelor de intrare - ședere pe teritoriul acestui stat, a primit de la Căldare V., în apropierea PMAN din mun. Chișinău, bani în sumă de 300 euro, rata de schimb valutar în acel moment a BNM fiind de 6511 lei, dar nu și-a onorat obligațiunile însușind banii, cauzând părții vătămate o daună considerabilă.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că întorcându-se din Israel, părțile vătămate l-au întrebat cum e anotimpul acolo și dacă se poate de rezistat la temperatura țării. La părțile vătămate s-a adresat pe rând, cu rugămintea de a-i fi împrumutată suma de 300 euro, pentru nevoi personale. Deoarece era șomer, nu a întors banii împrumutați. Nu se ocupă cu intermedierea angajării persoanelor peste hotare.

Totodată, vinovăția acestuia este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Lotcă A. a declarat că la 17.09.2015 i-a dat inculpatului 300 euro, pentru a-i fi soluționată chestiunea plecării la muncă în Israel, însă inculpatul nu a făcut nimic din cele promise, iar din luna decembrie nici nu mai răspundea la telefon. Când l-a anunțat că a primit refuz, acesta i-a spus că o se rezolve întrebarea, iar ulterior nu a mai răspuns la telefon. Pe lângă suma de 300 euro, urma să achite inculpatului încă 1200 euro la plecare. Inculpatul urma să-l ajute cu examenul și cu plecarea în Israel, cu procurarea biletului. Totuși, la 04.08.2016 inculpatul i-a restituit suma de 300 euro și pretenții de ordin material față de el nu are.

Partea vătămată Căldare V. a relatat că în luna decembrie a depus cerere la „bursa muncii”, iar un prieten din Israel i-a dat numărul de telefon al inculpatului, spunându-i că el poate să îl ajute să susțină examenele. S-a întâlnit cu inculpatul, care i-a promis că va rezolva problema în schimbul sumei de 300 euro. Când l-a telefonat pe inculpat spunându-i că nu a susținut examenul, acesta i-a spus că totul va fi bine, după care nu a mai răspuns la telefon. După ce i-a transmis inculpatului suma de 300 euro, l-a revăzut pe acesta doar la poliție când a fost invitat. Suma de 300 euro este una considerabilă pentru el, deoarece locuiește la sat, este divorțat și nu lucrează oficial.

Martorul Lotcă T., a declarat că de la alte persoane a aflat că inculpatul ar putea să-i ajute soțul să plece la muncă în Israel. Soțul ei l-a contactat pe inculpat, stabilind o întâlnire lângă Centrul Comercial „Unic”, unde acesta i-a comunicat că serviciile sale costă 300 euro, iar peste o oră i-a transmis suma respectivă, întocmind și o recipisă în acest sens.

Martorul Căldare V. a declarat că a mers împreună cu tatăl său pentru a se întâlni cu o persoană care urma să-l ajute să treacă examenele pentru a pleca peste hotare, achitând astfel inculpatului 300 euro pentru ca tatăl său să susțină examenul de plecare peste hotare. Însă, inculpatul nu și-a ținut promisiunea. La transmiterea banilor a fost întocmită și o recipisă.

Instanța a notat că înșelăciunea, ca element al escrocheriei, se poate manifesta prin prezentarea unor date false sau prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie. Datele false se pot referi atât la personalitatea infractorului sau a altor persoane, cât și la unele obiecte, fenomene. Actele de înșelăciune pot fi înlăptuite pe cale verbală, în scris ori folosind ambele căi simultan.

Abuzul de încredere, fiind de fapt o varietate specifică a înșelăciunii, constă în faptul că infractorul până la primirea averii sau a dreptului asupra acesteia își asumă obligațiuni patrimoniale care apar drept condiție pentru a i se transmite averea.

Din probele administrate și cercetate se constată cu certitudine în acțiunile inculpatului elementele infracțiunii de escrocherie și anume obiectul juridic special ce atentează la buna credință și încrederea subiecților afacerilor, a obiectului juridic material - banii, a laturii obiective și anume dobândirea ilicită a banilor (actul opus celui licit, efectuat cu rea-credință), prin care inculpatul a obținut pentru sine transmiterea voită a banilor din partea părților vătămate, aplicând procedee de înșelăciune, manifestate prin tehnici de operare, manifestate prin denaturarea informațiilor despre sine și posibilitățile lui. Dezinformarea în acest sens a părților vătămate, care ca rezultat au indus victimele în eroare, creându-le o falsă reprezentare despre posibilitățile lui de a-i încadra în câmpul muncii în Israel, ca rezultat a realizat transmiterea voită a banilor de către cele din urmă. Circumstanțele comiterii faptelor de către inculpat, evidențiază în acțiunile lui intenția directă, or cu certitudine s-a constatat acționarea frauduloasă în scopul determinării transmiterii către sine a banilor. Infracțiunea s-a consumat în momentul trecerii banilor părților vătămate în posesia inculpatului.

Totodată, părțile vătămate Căldare V. și Lotcă A. au confirmat în ședința de judecată că prejudiciul cauzat este unul considerabil pentru ei, acest argument fiind apreciat ca unul veridic.

Declarațiile inculpatului precum că în acțiunile sale a lipsit intenția de escrocherie, deoarece a însușit banii victimelor pentru uz personal, urmând ca ulterior să returneze banii împrumutați, sunt neveridice, fiind date în scop de apărare.

Argumentele apărării, referitor la lipsa bazei probante ce ar demonstra vinovăția inculpatului, sunt declarative, fiind lipsite de temei real, or probele administrate confirmă integral vinovăția inculpatului în fapta comisă.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75-76 Cod penal, circumstanțele atenuante fiind recuperarea integrală a pagubei materiale și lipsa antecedentelor penale, că nu s-au stabilit circumstanțe agravante, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, concluzionând că atingerea scopului pedepsei penale va fi posibilă prin aplicarea-i unei pedepse sub formă de amendă, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

3. Avocata Natalia Pruteanu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelanta a invocat, că relațiile dintre inculpat și părțile vătămate sunt de ordin civil, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului, recipisele din 15.09.2015, 23.10.2015 și 04.08.2016, declarațiile părților vătămate Lotca A. și Căldare V., declarațiile martorilor Lotca T. și Căldare V.

Totodată, Lotca A. nu poate deține calitatea de parte vătămată deoarece suma de 300 euro au fost extrași de pe contul personal al lui Lotca T.

Calificarea acțiunilor în temeiul art. 190 alin. (2) lit. c) nu are suport probant, or, calificativul de daune considerabile a fost atribuit pagubelor suportate de către părțile vătămate numai în baza afirmațiilor acestora, fără a fi probate prin vreun înscris.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată.

Or, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate, care au fost corect apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și anume: declarațiile părților vătămate Lotca A. și Căldare V., martorilor Lotca T. și Căldare V., recipisa de la f.d. 6, extras din registru pe numele Daihmann P., revendicare, informație din 22.02.2016 cu nr.15, cerere nr.3238, cerere nr.3382, proces-verbal de audiere a victimei Lotca A. din 10.03.2016, proces-verbal de audiere a victimei Lotca A. din 30.03.2016, proces-verbal de audiere a victimei Căldare V. din 10.03.2016, proces-verbal de confruntare din 06.04.2016, dintre Daihmann P. și Lotca A., proces-verbal de confruntare din 06.04.2016, dintre Daihmann P. și Căldare V., proces-verbal de audiere a martorului Lotca T. din 07.04.2016, proces-verbal de audiere a martorului Căldare V. din 11.04.2016.

Declarațiile părților vătămate și ale martorilor corespund adevărului, fiind consecutive, coroborând între ele și cu probele scrise.

Obiectul juridic nemijlocit îl constituie relațiile sociale privind ocrotirea patrimoniului persoanei. Obiectul material sunt bunurile mobile dobândite în mod ilicit. Latura obiectivă - elementul material se caracterizează prin acțiunea de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Înșelăciunea ca element al escrocheriei se poate manifesta prin prezentarea unor date false sau prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie. Datele false se pot referi atât la personalitatea infractorului sau a altor persoane, cât și la unele obiecte, fenomene. Actele de înșelăciune pot fi înfăptuite pe cale verbală, în scris ori folosind ambele căi simultan. Abuzul de încredere, fiind de fapt o varietate specifică a înșelăciunii, constă în faptul că infractorul până la primirea averii sau a dreptului asupra acesteia își asumă obligațiuni patrimoniale care apar drept condiție pentru a i se transmite averea.

Latura subiectivă a infracțiunii se caracterizează prin intenție directă și cupiditate.

Ca urmare, potrivit stărilor de fapt administrate și cercetate atât în primă instanță, dar și în instanța de apel, se constată cu certitudine în acțiunile inculpatului elementele infracțiunii de escrocherie și anume, s-au evidențiat cu certitudine elementele obiectului juridic special ce atentează la buna credință și încrederea subiecților afacerilor, a obiectului juridic material - banii, a laturii obiective și anume - dobândirea ilicită a banilor (actul opus celui licit, efectuat cu rea-credință), prin care inculpatul a obținut pentru sine transmiterea voită a banilor din partea părților vătămate, aplicând modalități de înșelăciune, manifestate prin tehnici de operare, manifestate prin denaturarea informațiilor despre sine și posibilitățile lui, dezinformarea în acest sens a părților vătămate, care ca rezultat au indus victimele în eroare, creându-le o falsă reprezentare despre posibilitățile lui de a-i încadra în câmpul muncii în Israel, ca rezultat a realizat transmiterea voită a banilor de către cele din urmă. Circumstanțele comiterii faptelor de către inculpat evidențiază în acțiunile lui intenția directă, or cu certitudine s-a constatat acționarea frauduloasă în scopul determinării transmiterii către sine a banilor. Infracțiunea s-a consumat în momentul trecerii banilor părților vătămate în posesia inculpatului.

Fapta comisă de către inculpat este dovedită, iar acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond just a luat în considerare prevederile art. 7, 75 Cod penal, că s-au stabilit circumstanțele atenuante – recuperarea integrală a pagubei materiale și lipsa antecedentelor penale, că nu s-au stabilit circumstanțe agravante, că inculpatul a comis o infracțiune gravă.

Astfel, prin pedeapsa stabilită de instanța de fond, se va asigura îndeplinirea scopului pedepsei penale, prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal potrivit căruia pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

5. Avocata Natalia Pruteanu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, sau fapta lui să fie recalificată pe art. 190 alin. (1) Cod penal.

Recurenta a invocat că relațiile dintre inculpat și părțile vătămate sunt de ordin civil, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului, recipisele din 15.09.2015, 23.10.2015 și 04.08.2016, declarațiile părților vătămate Lotca A. și Căldare V. și declarațiile martorilor Lotca T. și Căldare V.

Totodată, Lotca A. nu poate deține calitatea de parte vătămată deoarece suma de 300 euro a fost extrasă de pe contul personal al lui Lotca T.

Calificarea acțiunilor în temeiul art. 190 alin. (2) lit. c) nu are suport probant, or, calificativul de daune considerabile a fost atribuit pagubelor suportate de către

părțile vătămate numai în baza afirmațiilor acestora, fără a fi probate prin vreun înscris.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală – nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect, se reține că recursul ordinar este fondat și pe art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate supra, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când nu sunt întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate Lotcă A. și Căldare V., martorilor Lotcă T. și Căldare V., recipiselor din 15.09.2015, 23.10.2015 și 04.08.2016, proces-verbal de audiere a victimei Lotcă A. din 10.03.2016, proces-verbal de audiere a victimei Lotcă A. din 30.03.2016, proces-verbal de audiere a victimei Căldare V. din 10.03.2016, proces-verbal de confruntare din 06.04.2016, dintre Daihmann P. și Lotcă A., proces-verbal de confruntare din 06.04.2016, dintre Daihmann P. și Căldare V., proces-verbal de audiere a martorului Lotcă T. din 07.04.2016, proces-verbal de audiere a martorului Căldare V. din 11.04.2016, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal - dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții considerabile, ultimele fiind constatate conform prescripțiilor din art. 126 alin. (2) Cod penal, că caracterul considerabil al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Concluziile instanțelor de fond și de apel coroborează și cu jurisprudența națională, conform căreia primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat. Alături de alte circumstanțe, intenția este demonstrată prin situația financiară extrem de neprielnică a persoanei, care-și asumă angajamentul, la momentul încheierii tranzacției, lipsa de fundamentare economică și caracterul nerealizabil al angajamentului asumat, lipsa unei activități aducătoare de beneficii, necesare onorării angajamentului (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor*).

În această consecutivitate se reține că împrejurările nominalizate se regăsesc clar și cert în speța de pe rol. Or, conform dovezilor prezentate de acuzare,

inculpatul din start a manifestat intenție directă și scop de cupiditate în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, înșelând părțile vătămate și obținând ilegal de la acestea respectivele mijloace bănești. Inculpatul însăși a recunoscut că banii primiți de la părțile vătămate i-a utilizat pentru necesități personale și nu în scopul acordării suportului pentru susținerea examenelor de către părțile vătămate pentru a pleca la muncă în Israel.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, că faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Natalia Pruteanu, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, în privința inculpatului Daihmann Petru XXXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 septembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco